

Благо вино тригодишно,
Да пиете като гости.“
Съ излѣжа Турчинъ Войвода
И войвовови сеймени
Съ излѣжаха, ъ пущиха.
Не си поиде кай бочви-те,
Не си пуци благо вино,
Ток' си узе остра сабя,
Љ опаша на тенка си
На тенка си половина,
Та се качи въ одая-та,
Си искара остра сабя,
Съ завърти лѣво, десно
'Си-те ги ъ посечеда,

Останалъ Турчинъ Войвода;
Па фати върно да моли:
„Ти съ молямъ Кральовице,
Немой мене кайдисуй!“
Та си фати русъ Войвода,
Нодзе секла до колена,
Рѣце секла до лакти-те,
Му извърти църни очи
Църни очи отъ глава-та,
Го качи на бърза коня,
Па му даде той стребрень тасъ,
Му нарѣча да си шета
И за бога да си сака.

169.

Яна и Стоянь.

„Яно, бѣла Яно, безъ рода невѣсто!
Како съ сакахме, така съ зедохме;
Ние си бѣхмѣ мошне сиромаси,
Кѣща си немахмѣ, кѣща си купихмѣ,
Лозѣ си немахмѣ, лозѣ си купихмѣ,
Иманѣ немахмѣ, иманѣ добихмѣ;
Що сакахмѣ, Яно, господъ ни дарува,
На насъ господъ чедо, Яно, не ни даде.
Дали ъ отъ бога, дали ъ отъ люде;
Ако ъ отъ бога, сполаи му нему,
Ако ъ отъ свет-отъ, отъ бога да найдатъ.“
Тогай нему веле Яна, бѣла Яна:
„Мѣлчи, Стоянь, мѣлчи, немуѣ люто колни,
Немуѣ люто колни, немуѣ съ грѣшувай!
Нито ъ отъ бога, нито ъ отъ свет-отъ,
Току ъ, Стояне, отъ моя-та майка.
Язе како си бѣхъ мала малечка'а,
Майка си имаше дете мѣшко дете,
Дете мѣшко дете мошне си плачеше,
Не ъ оставаше майка да заспѣ.
На мене ми рече: „ела Яно, щерко,